

निवृत्ती

प्रकृति...प्रवृत्ती... निवृत्ती,

या सहजं भोवनेने प्रत्येक व्यक्तीस आपल्या निवृत्तीचें पर्यायाने निवृत्ती कधी हौईल आणि झाल्यावर काय याची विवंचना साधारण आयुष्याच्या मध्यात लागत असते.

आजूबाजूला असलेल्या गोष्टी, अपेक्षा, आकांक्षा, या सगळ्यात माणूस थोडा जरी बेसावध राहिला तरी भरडून निघतो, निवृत्तीच्या आधीच चालू वेळ तो तणावात घालवू लागतो, कुणाचे काय होतंय याच्याशी मानसिक स्पर्धा व त्या अनुषंगाने चिंता करून मानसिक क्लेश करून घेऊन, संतुलन बिघडवतो.

हत्ती झाडावर चढू शकत नाही आणि मासा रस्त्यावर चालू शकत नाही अशा साध्या नियमाने प्रत्येक जिवाची ताकद, क्षमता वेगळी आहे हे समजून आपल्या ताकदीप्रमाणे आपण आयुष्यात काय करू शकतो याचा अंदाज घ्यावा, त्याकरिता सर्व यत्न करावेत, दुसरा तो किंवा ती काय करतात याच आपण कशाला दडपण घ्यावं, आपलं आयुष्य आपल्या क्षमतेत परिपूर्ण करावं.

निष्कारण अपेक्षा, दडपण यातून खरे तुर निवृत्ती घ्यावी, मग आपल्या जीवनाची वाट सरळ आणि स्पष्ट दिसते जो रस्ता चालायचा आहेच तो आवडीचा व आपल्याला योग्य व सुकर वाटू लागतो.

थोडक्यात निवृत्तीच्या विचाराला निवृत्ती द्यावी आणि बिनधोकपणे आपल्या आवडीने, आपल्या ताकदीने, आपल्या क्षमतेत आयुष्य पूर्ण आनंदात घालवावे.

© सपु

www.sarthbodh.com